

UOHSX00J70V9

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-R0158/2023/VZ

Číslo jednací: ÚOHS-04675/2024/161

Brno 2. 2. 2024

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 29. 11. 2023, který byl Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže doručen téhož dne, navrhovatelem –

- **AVE Pražské komunální služby a. s., IČO 07725680**, sídlem Pražská 1321/38a, 102 00 Praha 10, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 4. 9. 2023 Mgr. Danielem Jankaničem, advokátem ev. č. ČAK 15942, sídlem Dělnická 213/12, 170 00 Praha 7,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0562/2023/VZ, č. j. ÚOHS-45262/2023/500 ze dne 14. 11. 2023 vydanému ve správním řízení vedeném ve věci přezkoumání úkonů zadavatele –

- **Pražské služby, a.s.**, IČO 60194120, sídlem Pod Šancemi 444/1, 190 00 Praha 9, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 12. 9. 2023 advokátní kancelář act Řanda Havel Legal advokátní kancelář s.r.o., IČO 27636836, sídlem Truhlářská 1104/13, 110 00 Praha 1,

učiněných v zadávacím řízení zahájeném za účelem zavedení dynamického nákupního systému „**Zajištění svozu odpadu**“, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 29. 6. 2023 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 3. 7. 2023 pod ev. č. Z2023-028157 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 4. 7. 2023 pod ev. č. 2023/S 126-4008657, ve znění pozdějších oprav,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0562/2023/VZ, č. j. ÚOHS-45262/2023/500 ze dne 14. 11. 2023

potvrzuji

a podaný rozklad

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v rozhodném znění (dále jen „**zákon**“) k výkonu dozoru nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 zákona, a pro zvláštní postupy podle části šesté, obdržel dne 4. 9. 2023 návrh navrhovatele – AVE Pražské komunální služby a. s., IČO 07725680, sídlem Pražská 1321/38a, 102 00 Praha 10, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 4. 9. 2023 Mgr. Danielem Jankaničem, advokátem ev. č. ČAK 15942, sídlem Dělnická 213/12, 170 00 Praha 7, (dále jen „**navrhovatel**“) – na přezkoumání úkonů zadavatele – Pražské služby, a.s., IČO 60194120, sídlem Pod Šancemi 444/1, 190 00 Praha 9, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 12. 9. 2023 advokátní kanceláří act Řanda Havel Legal advokátní kancelář s.r.o., IČO 27636836, sídlem Truhlářská 1104/13, 110 00 Praha 1 (dále jen „**zadavatel**“) – učiněných v zadávacím řízení zahájeném za účelem zavedení dynamického nákupního systému „Zajištění svozu odpadu“, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 29. 6. 2023 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 3. 7. 2023 pod ev. č. Z2023-028157 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 4. 7. 2023 pod ev. č. 2023/S 126-4008657, ve znění pozdějších oprav, (dále jen „**zadávací řízení**“ nebo „**veřejná zakázka**“).
2. Dnem obdržení předmětného návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele ze dne 4. 9. 2023 (dále jen „**návrh**“) bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zahájeno správní řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele (dále jen „**správní řízení**“).
3. Navrhovatel v podaném návrhu v první řadě napadl rozhodnutí zadavatele o navrhovatelem podaných námitkách. To je podle navrhovatele zmatečné a nelze je považovat za řádné

rozhodnutí zadavatele o odmítnutí námitek, když v něm zadavatel označuje jako stěžovatele společnost AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o., IČO 49356089, se sídlem Pražská 1321/38a, 102 00 Praha 10, což je společnost odlišná od navrhovatele.

4. Dále pak návrh navrhovatele směřoval proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky, když navrhovatel napadá postup zadavatele, který pro zadávání veřejných zakázek na služby spočívající ve svozu odpadu zvolil zavedení dynamického nákupního systému (dále také jako „DNS“) a následné zadávání veřejných zakázek v rámci zavedeného DNS. Takový způsob zadávání veřejných zakázek vzhledem k jejich předmětu považuje navrhovatel za nevhodný a v rozporu se zákonem. Navrhovatel v návrhu tvrdil, že mu v souvislosti s nevhodně zvoleným postupem zadávání veřejných zakázek hrozí újma ve formě ušlého zisku z podnikatelské činnosti při potenciální realizaci předmětné veřejné zakázky, a to z důvodu, že pokud by zadavatel postupoval v souladu se zákonem a veřejnou zakázku zadával „standardně“ v rámci otevřeného či užšího řízení s řádně specifikovaným předmětem a rozsahem plnění, byl by navrhovatel schopen kvalifikovaně nacenit svou nabídku, která by jako celek mohla být konkurenceschopnější.
5. Podle navrhovatele je postup zadavatele spočívající ve vyhlášení zadávacího řízení na zavedení DNS v rozporu se zákonem. Navrhovatel tvrdí, že služby, které zadavatel poptává, nelze označit za služby běžné a obecně dostupné ve smyslu § 138 odst. 1 zákona. Tento závěr navrhovatel odůvodnil výkladem anglického textu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. 2. 2014, o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES (dále jen „**zadávací směrnice**“) a odkazy na komentářovou a odbornou literaturu, ze kterých má vyplývat, že DNS může být zaveden pro zadávání veřejných zakázek pouze s takovým předmětem, který nevyžaduje zvláštní proceduru při přípravě a nejedná se o specifické plnění odpovídající zvláštním potřebám zadavatele. Navrhovatel odmítá, že by poptávané služby mohly být zadávány v DNS, když uvádí, že z vlastní zkušenosti ví, že provádění poptávané služby vyžaduje rozsáhlou přípravnou fázi, a to pořízení svozové techniky, zřízení dispečinku, alokaci zdrojů a kapacit a úzkou kooperaci dodavatele a zadavatele (konkrétně navrhovatel uvádí zpracování a připomínkování harmonogramu svozů různých druhů odpadů v jednotlivých svozových dnech, synchronizaci činností dispečinku, synchronizaci GPS na svozových vozech a plnění evidenčních a administrativních povinností, např. evidenci odpadů a poplatků). V této souvislosti navrhovatel zároveň odmítá tvrzení zadavatele, že by přípravnou a koordinační činnost měl zajistit sám zadavatel. Postup zadavatele pak má být rovněž v rozporu s principy účelnosti, hospodárnosti a efektivnosti (tzv. principy „3E“), když se zadáváním veřejných zakázek na poptávané služby v rámci zavedeného DNS se zadavatel vystavuje riziku, že neobdrží žádné nabídky, případně obdrží nabídky za ceny podstatně vyšší, než jsou běžné tržní ceny.

II. Napadené rozhodnutí

6. Dne 14. 11. 2023 vydal Úřad rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S0562/2023/VZ, č. j. ÚOHS-45262/2023/500 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“). Napadeným rozhodnutím Úřad návrh navrhovatele zamítl, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření.
7. Ohledně rozhodnutí o námitkách Úřad dospěl k tomu závěru, že rozhodnutí o námitkách opravdu obsahuje nesprávné označení stěžovatele, když namísto AVE Pražské komunální služby, a.s., IČO 0772568, se sídlem Pražská 1321/38a, 102 00 Praha 10 uvádí AVE CZ odpadové

hospodářství s.r.o., IČO 49356090, se sídlem Pražská 1321/38a, Hostivař, 102 00 Praha 10. Nicméně podle Úřadu muselo navrhovatelé být z rozhodnutí o námitkách zjevné, že jím byly odmítnuty právě jeho námitky, přičemž chybné označení stěžovatele v rozhodnutí lze považovat za zjevnou písařskou chybu. Rozhodnutí o námitkách tak splňovalo všechny požadavky kladené na něj dle § 245 zákona. Pochybení zadavatele pak Úřad neshledal ani v samotném vypořádání námitek.

8. Pokud jde o možnost poptávání předmětu veřejné zakázky prostřednictvím DNS, pak Úřad v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že jakkoliv zadavatelem poptávaná služba, tedy svoz odpadu, vyžaduje určitou přípravnou fázi, tak tato skutečnost není v rozporu s tím, že se jedná o běžné a dostupné plnění ve smyslu § 138 odst. 1 zákona. Za rozhodné kritérium Úřad považuje to, zda se jedná o plnění, které je na trhu běžně k dispozici, což v případě služeb znamená, že jde o služby, které dodavatelé na trhu běžně a pravidelně poskytují, a nejde tedy o nějakou „speciální“ službu vymykající se standardnímu plnění poskytovanému na daném trhu. Právě o takové plnění se pak podle Úřadu v řešené věci jedná, a tudíž nelze v jeho poptávání prostřednictvím DNS spatřovat rozpor se zákonem, jak to tvrdí navrhovatel. Pokud navrhovatel namítá že, plnění předmětu veřejné zakázky si vyžaduje rozsáhlou přípravnou fázi, pak Úřad v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že samotná skutečnost, že veřejná zakázka má být zadávána v rámci DNS, realizaci takové přípravy nijak nevylučuje.
9. Ohledně navrhovatelem namítaného nedodržení principů 3E zadavatelem Úřad uvedl, že v této otázce není příslušný k výkonu dozoru nad postupem zadavatele. Zákon neupravuje postup zadavatele z hlediska dodržování pravidel 3E, zájem na jejich naplnění je zákonem reflektován pouze nepřímo, a to požadavky na uzavírání smluv na veřejné zakázky prostřednictvím formalizovaného procesu garantujícího zachování hospodářské soutěže.

III. Rozklad navrhovatele

10. Navrhovatel namítá, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném skutkovém a právním posouzení věci. Úřad se měl při svém postupu rovněž dopustit procesních pochybení.
11. Konkrétně navrhovatel Úřadu vytýká, že nedostatečně zjistil skutkový stav, v důsledku čehož dospěl k nesprávným právním závěrům. Zejména se to má týkat závěru Úřadu, že míra součinnosti před zahájením prací, které mají tvořit předmět DNS, nebrání v poptávání těchto služeb v rámci DNS, ke kterému měl Úřad dospět, aniž by se zabýval otázkou charakteru nezbytné součinnosti a přípravy a aplikoval tak obecný závěr na řešený případ bez přihlídnutí k jeho individuálním okolnostem. Zároveň měl Úřad postupovat v rozporu s vlastní rozhodovací praxí, když ve vztahu k § 138 odst. 1 zákona uplatňuje extenzivní výklad toho, co zadavatel označuje jako výjimku z užití transparentnějších postupů podle zákona, ačkoliv extenzivní výklad aplikace jakékoli výjimky je nepřipustný.
12. Dále navrhovatel namítá, že Úřad s odkazem na zásadu koncentrace odmítl jako nové skutečnosti podstatnou část argumentů navrhovatele. Podle navrhovatele se přitom jednalo pouze o prohloubení jeho stávající argumentace, přičemž navrhovatel vyvracel argumentaci ze zadavatelova vyjádření k návrhu. Zároveň navrhovatel tvrdí, že sám suploval roli Úřadu, který podle něj rezignoval na ověření pravdivosti vzájemně kontradiktorních vyjádření

např. dotazem na jiné dodavatele či zadavatele. Tento postup rovněž přispěl dle navrhovatele k nedostatečnému zjištění skutkového stavu ze strany Úřadu.

Závěr rozkladu

13. V závěru podaného rozkladu navrhovatel navrhuje, aby předseda Úřadu buďto napadené rozhodnutí změnil tak, že se zadávací řízení na veřejnou zakázku ruší, nebo aby napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Řízení o rozkladu

14. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Vyjádření zadavatele k rozkladu

15. Zadavatel se k podanému rozkladu vyjádřil podáním, které bylo Úřadu doručeno dne 7. 12. 2023. Zadavatel je toho názoru, že navrhovatel ve svojí argumentaci záměrně zveličuje komplexnost zadavatelem poptávaných služeb. Zadavatel připouští, že služby svozu odpadu jako celek bezpochyby mohou vykazovat značnou míru komplexnosti, nicméně komplexnější činnosti mají být zajištěny především samotným zadavatelem, který v rámci veřejné zakázky bude poptávat pouze doplnění vlastních kapacit. Poptávané služby přitom zadavatel považuje za běžně dostupné. Zároveň zadavatel odmítá restriktivní výklad zákona navrhovatelem a jeho argumentaci, že prostřednictvím DNS jsou poptávána pouze jednoduchá plnění. Zde zadavatel poukazuje na relativní novost DNS jako prostředku pro zadávání veřejných zakázek a na to, že se jedná o zcela legitimní nástroj pro zadávání veřejných zakázek, jehož volba je jen a pouze záležitostí zadavatele.
16. Závěry napadeného rozhodnutí stejně jako postup Úřadu zadavatel považuje za zcela správné a v závěru svého vyjádření navrhuje, aby předseda Úřad podaný rozklad zamítnul a napadené rozhodnutí potvrdil.

Stanovisko předsedy Úřadu

17. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech byl podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise byl přijat následující závěr.
18. Napadené rozhodnutí je správné a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které bylo napadené rozhodnutí potvrzeno a rozklad zamítnut.

V. K námitkám rozkladu

19. Klíčovou otázkou v řešené věci je to, zda je předmět veřejné zakázky – zajištění svozu odpadu – slučitelný s jeho poptáváním prostřednictvím dynamického nákupního systému. Navrhovatel je toho názoru, že zavedení dynamického nákupního systému je s ohledem na předmět plnění veřejné zakázky v rozporu se zákonem.

20. Navrhovatel neslučitelnost předmětu veřejné zakázky se zadáváním prostřednictvím DNS spatřuje především v celkové náročnosti a komplexnosti předmětu plnění, zejména pak v rozsahu přípravné fáze, která předchází samotné realizaci svozu odpadu. S ohledem na míru komplexnosti se pak podle navrhovatele nemůže jednat o běžně a obecně dostupné služby ve smyslu § 138 odst. 1 zákona. Zároveň právě kvůli míře komplexnosti není podle navrhovatele možné přijmout Úřadem rozvíjenou analogií mezi svozem odpadu a běžnými stavebními pracemi či údržbou informačního systému. S hodnocením míry komplexnosti předmětu plnění pak souvisí i námitky navrhovatele proti postupu Úřadu, který neměl dostatečně zjistit skutkový stav. Navrhovatel v zásadě zastává ten názor, že pokud by Úřad dostatečně zjistil skutkový stav, pak by se musel ztotožnit s navrhovatelovou argumentací ohledně komplexního charakteru předmětu plnění.
21. Při hodnocení předmětu veřejné zakázky je třeba v první řadě přihlídnout k tomu, jak jej v zadávací dokumentaci vymezil zadavatel. Podle bodu 3.1. zadávací dokumentace budou předmětem veřejných zakázek zadávaných v DNS, jehož trvání zadavatel časově vymezil na 4 roky „*služby spočívající v zajištění systému nakládání se směsným odpadem (dále také jako „SO“), Využitelnými složkami a Bioodpadem rostlinného i živočišného původu, na území města Prahy a Středočeského kraje.*“
- Podle bodu 3.2. zadávací dokumentace nakládání se směsným komunálním odpadem (dále také jako „SO“) zahrnuje zejména: celoplošný sběr SO (včetně poskytnutí sběrných nádob určených na sběr SO) z objektů určených zadavatelem,
  - svoz SO svozovou technikou určenou pro tento účel a zajištění úklidu na místě nakládky, dopravu SO na zařízení k dalšímu nakládání s SO,
  - zajištění přednostního využití SO ve smyslu § 11 odst. 1 písm. i) zákona o odpadech,
  - odstranění nevyužitelného SO ve smyslu § 11 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech.,
  - vedení evidence a využívání informačních systémů zadavatele.
22. Jako východisko sporné otázky je nutno především hodnotit předmět veřejné zakázky s ohledem na § 138 odst. 1 zákona. Podle tohoto ustanovení zadavatel může zavést dynamický nákupní systém, kterým se pro účely zákona rozumí plně elektronický, otevřený systém pro zadávání veřejných zakázek, jejichž předmětem je pořízení běžného, obecně dostupného zboží, služeb nebo stavebních prací. Zadavatel zavede dynamický nákupní systém v zadávacím řízení, ve kterém postupuje přiměřeně podle pravidel pro užití řízení. Zadavatel může rozdělit dynamický nákupní systém do kategorií, které jsou objektivně vymezeny na základě předmětu veřejných zakázek nebo jejich územního rozsahu.
23. Zákon tedy okruh plnění, která mohou být zadávána v rámci DNS, do určité míry kvalifikuje, když se má jednat o zboží, služby nebo stavební práce, které jsou běžné a obecně dostupné. Existenci určitých kritérií pro předmět plnění a nutnost jejich posouzení pak reflektuje i rozhodovací praxe Úřadu. Zde lze odkázat např. na rozhodnutí předsedy Úřadu sp. zn. ÚOHS-R0037/2022/VZ, č. j. ÚOHS-12744/2022/163 ze dne 22. 4. 2022: „*Výše uvedený závěr a priori nevyklučuje zavedení dynamického nákupního systému ve vztahu k IT službám. Podpora a údržba informačních systémů mohou být dle mého názoru typickým příkladem služby, kterou lze zadávat v dynamickém nákupním systému (byť konkrétní skutkové okolnosti mohou být příčinou nemožnosti i tyto služby zadávat v dynamickém nákupním systému). Jedná se totiž*

především o službu obecného rázu, službu spíše opakovanou. Dynamický nákupní systém však nelze využívat k zajištění tak specifického plnění, jako je v tomto případě rozvoj či vývoj software, neboť to neodpovídá znění § 138 odst. 1 zákona. (...) Závěrem uvádím, že je obtížné stanovit přesnou linii a obecně určit, které plnění běžným je a které už nikoliv, aby byla naplněna díkce zákona. K tomu lze pro ilustraci uvést citaci ze zahraniční odborné literatury: „Thus such a system may only be used for purchases that are ‚commonly used‘ and which meet the procuring entity’s requirements ‚as generally available on the market‘ – that is, apparently, without adaptation for the entity’s use. (...) This definition gives rise to a number of uncertainties, such as the extent of use by other entities that is required for a product to be considered in common use“ (Sue ARROWSMITH. *The law of public and utilities procurement. Regulations in the EU and UK. Volume 2. Third Edition. Sweet & Maxwell, 2018, s. 669*). (Volně přeloženo předsedou Úřadu: Takový systém může být použit pouze pro nákupy „běžně užívaného“ zboží, které splňuje požadavky zadavatele jako „obecně dostupné na trhu“ – tj. bez úprav pro potřeby konkrétního zadavatele. (...) Tato definice vyvolává řadu nejasností, jako je nutný rozsah použití jinými subjekty, aby mohl být výrobek považován za běžně používaný.). Je zřejmé, že se od zavedení dynamického nákupního systému posunulo vnímání tohoto institutu a s tím i zboží, které v něm zadavatelé poptávají. Tomu odpovídá i starší komentářová literatura typicky zmiňující kancelářské potřeby, pohonné hmoty či dodávky z oblasti informačních technologií. Aktuálně je tak dynamický nákupní systém využíván například i na opakující se běžné právní služby.“ K otázce plnění ve smyslu § 138 odst. 1 se pak vyjadřuje i rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S0534/2021/VZ, č. j. ÚOHS-31229/2022/500 ze dne 8. 9. 2022: „existuje zde [při posouzení běžnosti plnění s ohledem na jeho složitost a specifičnost; pozn. Úřadu] poměrně rozsáhlá ‚šedá zóna,‘ v rámci které je nutno posuzovat náročnost a obvyklost plnění ad hoc,“ přičemž „obvyklost předmětu plnění nelze posuzovat pohledem ‚člověka z ulice,‘ ale z hlediska obvyklé praxe zadavatele, relevantního trhu a předmětu plnění.“

24. Jakkoliv tak rozhodovací praxe vychází z existence kritérií pro zadávání v DNS, tak tato kritéria vnímá jako ne zcela jasná. Nutnost posuzovat dostupnost a běžnost plnění ve vztahu k trhu pak znamená, že se bude jednat o kritéria do značné míry „živá“, formovaná vyvíjející se podobou trhu, na které se svojí poptávkou podílejí i zadavatelé a zajištěním dostatečné nabídky i dodavatelé. Z této perspektivy je třeba vidět jako nedůvodný argument navrhovatele, že zadavatel doposud obdobné plnění prostřednictvím DNS nepoptával. K tomuto lze rovněž poukázat na v rámci navrhovatelova vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 16. 10. 2023 předloženou smlouvu o poskytování služeb č. INO/54/11/010585/2016 ze dne 18. 7. 2016 uzavřenou mezi hlavním městem Prahou a společností „Pražské odpady 2016 -2025“, jejímž hlavním účastníkem byl zadavatel a vedlejším účastníkem navrhovatel, kterou byla zadána veřejná zakázka „Zajištění komplexního systému nakládání s komunálním odpadem na území hl. m. Prahy v období 2016-2025“¹ (předseda Úřadu poznamenává, že k tomuto důkaznímu prostředku Úřad v napadeném rozhodnutí nepřihlédl vzhledem k zásadě koncentrace řízení, což považuje za důvodné a blíže se k tomu vyjádří níže). Pokud byl předmět veřejné zakázky (tedy svoz odpadu na území hlavního města Prahy) doposud řešen v desetiletém horizontu, tak tu pro zavedení DNS již v minulosti prakticky neexistoval prostor.

¹ <https://tenderarena.cz/dodavatel/seznam-profilu-zadavatele/detail/Z0001501/zakazka/153278>

25. Podstatou navrhovatelovy argumentace ve vztahu k výkladu § 138 odst. 1 zákona, respektive kritérií běžnosti a dostupnosti plnění, je v zásadě to, že by tato kritéria měla být vykládána restriktivně. Navrhovatel vytýká Úřadu, že postupuje v rozporu se svojí ustálenou rozhodovací praxí, když neaplikuje restriktivní výklad pro DNS, který má být podle navrhovatele výjimkou ze standardních postupů předvídaných zákonem pro zadávání veřejných zakázek. Se zadavatelem lze v obecné rovině souhlasit s nutností restriktivního přístupu při aplikaci výjimek ze standardních postupů podle zákona, nicméně v řešené věci se o takovou výjimku nejedná. Dynamický nákupní systém představuje zcela legitimní a zákonem upravený postup, kde zadavatel postupuje dílem podle zvláštní úpravy pro DNS stanovené § 138 až § 142 zákona, dílem pak přiměřeně podle pravidel pro užší řízení (při zavádění DNS) a ustanovení zákona, na která zvláštní úprava DNS odkazuje. Restriktivní výklad je na místě tam, kde aplikace výjimky (zde lze poukázat např. na výjimky vymezené v § 29 až § 31 zákona či na § 63 a násl. zákona) může vést k postupu mimo zadávací řízení či k postupu v zadávacím řízení, které není otevřeno hospodářské soutěži (typicky např. jednací řízení bez uveřejnění). Naproti tomu DNS je velmi otevřený způsob zadávání veřejných zakázek, když umožňuje přístup nových dodavatelů po celou dobu jeho trvání.
26. Jakkoliv je okruh plnění, která mohou být předmětem zakázek zadávaných prostřednictvím DNS, do určité míry omezen, nelze v takovém omezení spatřovat definující znak DNS. Zde lze odkázat např. na komentářovou literaturu, která v DNS spatřuje alternativu k rámcové dohodě, přičemž u rámcové dohody zákon žádné omezení předmětu plnění nestanovuje (nelze ovšem přehlédnout, že i v případě rámcové dohody bude přítomno omezení předmětu plnění vyplývající z toho, zda je vzhledem k jeho charakteru pro zadavatele vůbec účelné ho tímto způsobem poptávat): *„Uvedené je zdůrazněno i tím, že v souvislosti s používáním DNS nesmí být od dodavatelů vyžadována jakákoliv úplata, a to jak přímá, tak nepřímá. DNS se někdy nazývá elektronickou rámcovou dohodou. Základním rozdílem oproti rámcové dohodě je jeho trvalá otevřenost vůči jakýmkoliv novým dodavatelům, kteří mohou v průběhu jeho trvání kdykoliv podat žádost o účast a v případě splnění podmínek DNS musí být do DNS zadavatelem zařazení; tím se zvyšuje konkurence mezi dodavateli a podporuje hospodářská soutěž. Oproti DNS je rámcová dohoda svým charakterem uzavřená, tedy za doby jejího trvání nemůže dojít k rozšíření počtu jejích účastníků (§ 131). Pokud je DNS využíván v rámci centralizovaného zadávání, pak se na rozdíl od rámcové dohody může také kdykoliv v průběhu trvání DNS měnit bez dalšího okruh pověřujících zadavatelů (§ 9 odst. 4)“².*
27. Zároveň není možné pominout inherentně prosoutěžní charakter DNS, který lze zřetelně ilustrovat právě na řešené věci. Pokud by zadavatel postupoval tak, jak se domáhá navrhovatel, a veřejnou zakázku vymezenou totožným okruhem předmětu plnění zadal na totožnou dobu např. v otevřeném řízení, pak by došlo k „fixaci“ realizace celého předmětu plnění pouze na jednoho dodavatele. Naopak při zadávání dílčích veřejných zakázek v rámci DNS lze předpokládat, že okruh dodavatelů, jak ve vztahu k předmětu plnění, který bude rozdělen na více dílčích částí, tak k možnosti přistoupit k účasti v DNS po celou dobu jeho trvání, bude z podstaty věci širší, a navíc přístupný i pro menší dodavatele.

---

² ŠEBESTA, Milan, NOVOTNÝ, Petr, MACHUREK, Tomáš, DVOŘÁK, David a kol. Zákon o zadávání veřejných zakázek. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1010–1011.

28. Lze tak shrnout, že jakkoliv ze zákona vyplývá omezení co do okruhu plnění, která mohou být poptávána prostřednictvím DNS, tak zároveň není důvodné, aby při hodnocení přípustnosti takového plnění bylo postupováno restriktivně.
29. V souladu s výše uvedenými závěry reflektujícími rozhodovací praxi Úřadu hodnotil Úřad předmět plnění v napadeném rozhodnutí, kde rozhodující kritérium spatřoval v tom, zda se jedná o plnění, které je na trhu běžně k dispozici. To v případě služeb znamená, že jde o služby, které dodavatelé na trhu běžně a pravidelně poskytují, a nejde tedy o nějakou „speciální“ službu vymykající se standardnímu plnění poskytovanému na daném trhu. Dospěl přitom k závěru, že se skutečně jedná o běžné plnění, když jeho podstata, tj. svoz odpadu a související činnosti, je bez ohledu na konkrétního objednatele stále stejná, a to včetně úkonů, které dle navrhovatele bude nutné učinit v rámci přípravné fáze (neboť tytéž úkony by dodavatel musel učinit i v případě poskytování poptávaných služeb pro jiného objednatele). S těmito závěry (viz body 82 a 83 napadeného rozhodnutí) se předseda Úřadu zcela ztotožňuje.
30. Předmětem plnění v řešené věci je svoz odpadů, tedy činnost, kterou je nutno zajistit ve vztahu k jakékoliv obci. Poptávka po takové službě je tedy velmi pravidelná a setrvalá, neboť tyto činnosti zajišťuje prakticky kterákoliv obec. Z podstaty věci je tak přítomen mimořádně široký okruh zadavatelů, kteří takové plnění poptávají. Na to reagovala i nabídka těchto služeb na trhu, neboť se jedná o služby, které mají velmi stabilní odbytiště, a proto jsou pro dodavatele zdrojem poměrně stabilních příjmů. Spolu v širokou poptávkou po těchto službách tedy existuje i jejich podobně široká nabídka. Existuje tedy rovněž široký okruh dodavatelů, kteří jsou schopni daný předmět plnění realizovat (nelze ovšem pominout, že řada zadavatelů – obcí – disponuje vlastními kapacitami k realizaci takového plnění). Samotná podstata plnění je pak prakticky neměnná, ať už bude prováděna pro jakéhokoliv zadavatele.
31. Zde lze pro hodnocení předmětu plnění jako příhodný vidět termín „off-the-shelf products“ užitý v anglo-jazyčném znění čl. 63 zadávací směrnice, na kterou navrhovatel odkazuje. Jeho optikou si lze položit otázku, zda jakýkoliv zadavatel může sáhnout na onu pomyslnou polici a vzít si z ní takové plnění, které bude svojí podstatou odpovídat jeho potřebám, přičemž jeho podstata bude neměnná bez ohledu na to, který zadavatel po něm sahá. V případě svozu odpadů se pak o takové plnění bezpochyby jedná (samozřejmě s jistou mírou abstrakce od dílčích detailů).
32. Navrhovatel odmítá závěry Úřadu o tom, že by svoz odpadů měl být běžnou a obecně dostupnou službou s odkazem na jeho komplexnost, kterou spatřuje především v tom, že je nutná rozsáhlá příprava a součinnost nad rámec realizace samotného svozu odpadů. Zároveň navrhovatel poukazuje na značnou míru individualizace předmětu plnění ve vztahu ke konkrétnímu zadavateli. Navrhovatel rovněž argumentuje odlišným charakterem plnění, která jsou obvykle v rámci DNS zadavateli poptávána, když se má jednat např. o jednodušší stavební práce, které se podle navrhovatele svojí komplexností nemohou svozu odpadů rovnat.
33. Pokud jde o navrhovatelem namítané přípravné práce, součinnost a individualizaci plnění, pak s ním lze souhlasit v tom, že se můžou promítnout do celkové komplexnosti konkrétního plnění. Nicméně tyto skutečnosti nemohou mít vliv na samotné hodnocení toho, zda se jedná o plnění běžné a dostupné. Jak konstatoval předseda Úřadu ve výše citovaném rozhodnutí,

náročnost a obvyklost plnění je nutno posuzovat z hlediska relevantního trhu a konkrétního předmětu plnění. Navrhovatelem namítané prvky přinášející komplexnost plnění přitom nejsou nijak specifickými pro zadavatele a předmět plnění v řešené věci, ale jsou neoddělitelnými průvodními jevy vyplývajícími ze samotné podstaty plnění. Jedná se současně o specifika plnění, se kterými je schopno se vypořádat velké množství dodavatelů, neboť na poměrně setrvalou poptávku zadavatelů o službu svozu odpadu reaguje přiměřené množství dodavatelů. Pokud navrhovatel poukazuje na nutnost vzít v potaz omezování dopravy, synchronizace činností dispečinku, synchronizace GPS na svozových vozech či plnění evidenčních a administrativních povinností v podobě evidence odpadů, pak se jedná o prvky, které jsou s realizací daného typu plnění běžně spojeny, ať už by byly prováděny kdekoliv.

34. Rovněž lze odmítnout tu argumentaci navrhovatele, že pokud jsou v rámci DNS poptávány např. stavební práce, pak se jedná o plnění méně náročná. K hodnocení běžnosti a dostupnosti plnění je třeba přistupovat s ohledem na jeho předmět a relevantní trh, sotva tak lze porovnávat plnění, která se svým charakterem zásadně liší a která jsou poptávána na odlišném trhu. Otázka, zda je náročnější oprava pozemní komunikace nebo svoz odpadu, je tak pro řešenou věc irelevantní. Nad rámec tohoto závěru lze ostatně konstatovat, že i jednodušší stavební práce vyžadují určitou míru individualizace a koordinace, kterou ostatně vyžadují snad všechny veřejné zakázky. Je však nutno posoudit, zda tato míra individualizace nepřekračuje hranici běžného plnění. Vzhledem ke skutečnosti, že svoz odpadu probíhá ve většině obcí obdobně, lze jen stěží konstatovat, že by se jednalo o službu jakkoliv specifickou či významně individualizovanou.
35. Zde lze poukázat na zadávací řízení veřejné zakázky „Zajištění komplexního systému nakládání s komunálním odpadem na území hl. m. Prahy v období 2016-2025“, ke kterému se vztahuje navrhovatelem předložená smlouva ze dne 18. 7. 2016. U této veřejné zakázky se na zajištění obdobného předmětu podíleli celkem 4 dodavatelé (zadavatel a navrhovatel jako hlavní a vedlejší účastník společnosti, dva další dodavatelé jako poddodavatelé). Pokud bylo možné realizaci obdobného předmětu rozdělit mezi 4 různé subjekty, pak není důvod se domnívat, že nebude možné v DNS zadávat dílčí veřejné zakázky, k jejichž realizaci je způsobilý širší okruh dodavatelů.
36. Vzhledem k tomu, jakým způsobem je nutné přistupovat k hodnocení plnění ve vztahu k § 138 odst. 1 zákona, tedy především s ohledem na konkrétní předmět plnění a relevantní trh, jsou zcela nedůvodná tvrzení navrhovatele, který interpretuje závěry Úřadu tak, že v rámci DNS může být zadáváno prakticky cokoli. To, že z § 138 odst. 1 zákona určitá kritéria vyplývají a je nutno je hodnotit, závěry ani tohoto, ani napadeného rozhodnutí nijak nepopírají.
37. Veřejná zakázka, k níž se vztahuje navrhovatelem předkládaná smlouva, rovněž představuje zajímavou perspektivu k jeho námitce, že z počtu dodavatelů, kteří podali žádost o účast v DNS, nevyplývá, že je předmět veřejné zakázky vhodný k zadávání prostřednictvím DNS (respektive že z počtu účastníků ve skutečnosti vyplývá, že k zadávání v rámci DNS vhodný není). V rámci veřejné zakázky „Zajištění komplexního systému nakládání s komunálním odpadem na území hl. m. Prahy na období 2016-2025“ byly podány dvě nabídky v rámci, kterých figurovalo přinejmenším 5 různých dodavatelů, z nichž ovšem jedním byl zadavatel a dalším sám navrhovatel. Pokud žádost o účast v DNS podali přinejmenším 4 dodavatelé, nelze než se ztotožnit se závěrem napadeného rozhodnutí o šíři hospodářské soutěže v posuzované veřejné zakázce, když počet dodavatelů se zájmem o účast v DNS svědčí o tom,

že existuje větší počet dodavatelů, kteří jsou připraveni poptávané služby zadavateli poskytnout. Tím, že zadavatel hodlá poptávané služby zadávat v DNS, nedošlo tedy k omezení hospodářské soutěže.

38. Navrhovatel dále namítá, že míra nezbytné přípravy a součinnosti jdoucí nad rámec samotného svozu odpadu, vylučuje zadávání takových prací v rámci DNS, když zadáváním v rámci DNS nebude poskytnut dostatečný prostor, který by předcházel samotnému výkonu prací. V této námitce navrhovatel vychází z premisy, že zadávání veřejné zakázky v rámci DNS znamená její zadávání bez dostatečného časového prostoru pro přípravu na zahájení samotné realizace služeb svozu odpadu. Ustanovení § 141 odst. 3 zákona sice stanovuje nejkratší přípustnou lhůtu pro podání nabídek v délce 10 dní (přípustná je i lhůta kratší, ale pouze za podmínky písemného souhlasu všech dodavatelů zařazených do DNS či jeho příslušné kategorie), nicméně i tato zákonná úprava je dále korigována zásadou přiměřenosti. Zároveň je třeba vzít v úvahu, že je to především sám zadavatel, kdo má zájem na řádné realizaci plnění. Tento zájem je v řešené věci o to větší, když jím zadavatel do značné míry naplňuje své povinnosti vyplývající ze zákona č. 541/2020 Sb. o odpadech, ve znění pozdějších předpisů, obecně závaznými vyhláškami hlavního města Prahy a dalšími koncepčními dokumenty, které řeší otázku nakládání s odpady (na což sám zadavatel v zadávací dokumentaci upozorňuje). Sotva tak lze očekávat, že zadavatel ve vztahu k jednotlivým dílčím zakázkám zvolí takový postup, který by bránil realizaci jejich předmětu, např. stanovil nepřiměřenou lhůtu pro podání nabídek či nedostatečný časový prostor pro přípravu plnění vybraným dodavatelem.
39. Navrhovatel se rovněž vymezuje proti tvrzení zadavatele, že tento bude vlastními prostředky schopen zajistit přípravné práce, když se zadavatel podle navrhovatele neobejde bez rozsáhlé součinnosti dodavatele, a to i pokud by měl na sebe přebrat velkou část přípravných a koordinačních činností. Navrhovatel tedy připouští, že realizace přípravných a koordinačních činností zadavatelem v zásadě možná je. Zároveň z argumentace navrhovatele nijak nevyplývá, že by zadávání jednotlivých dílčích veřejných zakázek v rámci DNS vylučovalo to, že u nich bude poskytnut dostatečný prostor pro přípravu jejich realizace, pokud to bude nutné. Ostatně jak bylo uvedeno výše, je to především sám zadavatel, kdo má zájem na řádné realizaci předmětu veřejné zakázky. Navíc je to sám zadavatel, kdo se v předchozím období účastnil plnění veřejné zakázky s obdobným předmětem plnění jako hlavní dodavatel.
40. Mimo podstatu věci pak míří námitky navrhovatele ohledně nepřiměřeného podnikatelského rizika, které má být přenášeno na dodavatele prostřednictvím neurčitě vymezeného předmětu veřejné zakázky a zadáním veřejných zakázek prostřednictvím DNS. Sotva lze spatřovat podnikatelské riziko v samotné účasti v DNS, která pro dodavatele nenese jiné náklady než ty, které souvisejí s podáním žádosti o účast, tedy náklady zcela minimální. Je pak na dodavatelích, aby si jako podnikající profesionálové vyhodnotili svůj zájem o jednotlivé dílčí veřejné zakázky na základě jejich parametrů, stejně tak jako by tomu bylo u jakékoliv jiné veřejné zakázky.
41. Závěrem tak lze výše uvedené shrnout tak, že s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem řešené věci, plnění spočívající ve svozu odpadu není plněním, které by nemohlo být poptáváno v rámci dynamického nákupního systému, když splňuje kritéria běžnosti a obecné dostupnosti na trhu vyplývající z § 138 odst. 1 zákona. V tomto závěru se předseda Úřadu ztotožňuje se závěry, ke kterým Úřad dospěl v napadeném rozhodnutí. Předseda Úřadu zároveň považuje

za dostatečná východiska, na základě kterých k tomuto závěru Úřad v napadeném rozhodnutí dospěl, když další zjišťování skutkového stavu, kterého se domáhal navrhovatel, se míjelo s podstatou skutečností rozhodných pro posouzení sporné otázky Úřadem. Tento závěr se jen potvrdil poté, co předseda Úřadu pro úplnost přihlédl k navrhovatelem předloženému důkaznímu prostředku, kterým se Úřad v napadeném rozhodnutí oprávněně vzhledem k zásadě koncentrace řízení nezabýval.

K otázce namítané zmatečnosti rozhodnutí o námitkách

42. Navrhovatel odmítá závěr Úřadu, že nesprávné označení stěžovatele v rozhodnutí o námitkách, které namísto „AVE Pražské komunální služby, a.s.“ uvádí „AVE CZ odpadové hospodářství s.r.o.“, představuje zjevnou písařskou chybu a v situaci, kdy předmětné rozhodnutí o námitkách bylo navrhovateli v zákonné lhůtě doručeno, by dovozování toho, že zadavatel o námitkách navrhovatele vůbec nerozhodl, bylo projevem přepjatého formalismu. Navrhovatel zde v obecné rovině poukazuje na to, že pokud i formální pochybení v nabídce může vést k vyloučení dodavatele z účasti v zadávacím řízení, pak by měly být Úřadem kladeny vysoké nároky i na zadavatele, pokud se jedná o způsob, obsah a formu vypořádání námitek účastníků zadávacího řízení.
43. O tom, že v rozhodnutí o námitkách byl stěžovatel skutečně označen chybně, není sporu. Nicméně z jeho obsahu je zjevné, že jím zadavatel reaguje na navrhovatelem podané námitky, a to v zákonné lhůtě (což navrhovatel nezpochybňuje). Ze spisového materiálu – printscreenů elektronického nástroje Tender arena – zároveň vyplývá, že rozhodnutí o námitkách bylo navrhovateli doručeno jako přímá reakce na podané námitky. S ohledem na všechny tyto okolnosti tak na straně navrhovatele nemohl být prostor pro to, aby se domníval, že mu rozhodnutí o námitkách (byť se špatně nadepsaným stěžovatelem) nebylo doručeno, a především navrhovatel nebyl nijak zkrácen na možnosti seznámit se s tím, jak zadavatel o jeho námitkách rozhodl a jak toto rozhodnutí odůvodnil. Pochybení zadavatele tak nebylo způsobitelné navrhovatele omezit v jeho možnostech podat Úřadu v návaznosti na odmítavé rozhodnutí návrh na přezkum postupu zadavatele.
44. S ohledem na výše uvedené se předseda Úřadu ztotožňuje se závěrem napadeného rozhodnutí, že v řešené věci nelze v pouhé písařské chybě spatřovat něco, co by mohlo rozhodnutí o námitkách diskvalifikovat.

K aplikaci zásady koncentrace řízení Úřadem

45. Navrhovatel se vymezuje proti postupu Úřadu, který s odkazem na zásadu koncentrace řízení ve smyslu § 251 odst. 4 a 5 zákona nepřihlížel k tvrzením a důkaznímu prostředku, který navrhovatel předložil v rámci svého vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 16. 10. 2023. Podle navrhovatele se nejednalo o uvedení nových skutečností ve smyslu § 251 odst. 4 zákona, ale pouze o prohloubení stávající argumentace, které má být i na základě rozhodovací praxe Úřadu přípustné.
46. Po seznámení se s navrhovatelovými tvrzeními a předloženým důkazním prostředkem v jeho výše uvedeném vyjádření předseda Úřadu souhlasí s navrhovatelem v tom, že se nejednalo o nové skutečnosti uvedené v návrhu nad rámec podaných námitek ve smyslu § 251 odst. 4 zákona, ke kterým by Úřad neměl přihlížet. Zároveň je předseda toho názoru, že formulace bodů 90 a 91 napadeného rozhodnutí může vzbuzovat dojem, že důvod pro nepřihlédnutí

k tvrzení a podkladům předloženým navrhovatelem spočívá právě v tom, že se jedná o nové skutečnosti, které nebyly uvedeny v navrhovatelem podaných námitkách. Nicméně s celkovým závěrem Úřadu o aplikaci zásady koncentrace se předseda Úřadu ztotožňuje.

47. Zde je třeba přihlédnout především k § 251 odst. 5 zákona (na který ostatně bod 90 napadeného rozhodnutí odkazuje). Podle § 251 odst. 5 zákona v řízení zahájeném na návrh mohou účastníci řízení navrhopvat důkazy, uvádět skutečnosti a činit jiné návrhy nejpozději ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, nevztahuje-li se na ně omezení podle odstavce 4; k později uvedeným skutečnostem, návrhům důkazů a jiným návrhům Úřad nepřihlíží s výjimkou skutečností, návrhů důkazů a jiných návrhů, jimiž má být zpochybněna věrohodnost podkladů pro vydání rozhodnutí.
48. Navrhovatel tak byl § 251 odst. 5 zákona limitován co do uvádění skutečností a navrhování důkazů lhůtou v délce 15 dní, jejíž běh započal zahájením správního řízení dne 4. 9. 2023. Konec této lhůty pak připadl na 19. 9. 2023. Úřad tak postupoval zcela správně v souladu se zásadou koncentrace řízení, když nepřihlédl tvrzením a navrhovanému důkazu, který navrhovatel přednesl ve svém vyjádření z 16. 10. 2023, když jimi neměla být zpochybněna věrohodnost podkladů pro vydání rozhodnutí (což ostatně ani sám navrhovatel netvrdí). Zde je na místě poukázat na vztah mezi výjimkou uvedenou v § 251 odst. 5 zákona, podle které Úřad přihlíží ke skutečnostem, návrhům důkazů a jiným návrhům, jimiž má být zpochybněna věrohodnost podkladů pro vydání rozhodnutí, i pokud jsou uplatněny po uplynutí lhůty 15 dnů od zahájení řízení, a výzvou k vyjádření se k podkladům rozhodnutí podle § 261 odst. 3 zákona, na kterou navrhovatel reagoval svým vyjádřením ze dne 16. 10. 2023. Účelem vyjádření se k podkladům rozhodnutí je dát účastníkům řízení prostor právě pro uplatnění těch skutečností, ke kterým by Úřad podle § 251 odst. 5 zákona přihlédl i po uplynutí 15denní lhůty stanovené tímto ustanovením. To ovšem navrhovatel neučinil a ve svých vyjádřeních, jak sám tvrdí, pouze prohluboval dosavadní argumentaci a vedl polemiku s vyjádřením zadavatele k návrhu.
49. S argumentací zadavatele ohledně rozsáhlosti přípravné fáze předcházející plnění se pak Úřad vypořádal zcela dostatečně a předložená smlouva byly pro podstatu věci irelevantní, jak je ostatně konstatováno i v tomto rozhodnutí, v němž předseda Úřadu částečně přihlédl k obsahu navrhovatelova vyjádření z 16. 10. 2023. Navíc, pokud chtěl navrhovatel předloženou smlouvou podpořit svou argumentaci o složitosti přípravné fáze veřejné zakázky, mohl ji předložit již při podání návrhu, když se jedná o smlouvu z roku 2016.
50. Pro úplnost je pak třeba uvést, že jakkoliv v tomto rozhodnutí předseda Úřadu částečně přihlédl k obsahu navrhovatelova vyjádření z 16. 10. 2023, pak to neznamená, že by Úřad v napadeném rozhodnutí jakkoliv pochybil, když tak sám neučinil. Navrhovatelem předložená smlouva měla prokazovat především náročnost přípravných prací a nutné koordinace souvisejících s plněním předmětu veřejné zakázky. Jak vyplývá z bodu 39 tohoto rozhodnutí, tak tato argumentace je pro posouzení řešené otázky věci irelevantní, když navrhovatel připouští, že realizace přípravných a koordinačních činností zadavatelem v zásadě možná je a zároveň zde není přítomen důvod, aby zadavatel i v případě, že přípravné práce a součinnosti budou nutné, neposkytl dostatečný prostor pro jejich realizaci. Argumentace předsedy Úřadu pak nesměřuje k obsahu samé předložené smlouvy, ale k zadávacímu řízení, ve kterém byla uzavřena, a to z toho důvodu, že v něm bylo zadáváno plnění s obdobným předmětem.

VI. Závěr

51. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1, ve spojení s § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

1. act Řanda Havel Legal advokátní kancelář s.r.o., Truhlářská 1104/13, 110 00 Praha 1,
2. Mgr. Daniel Jankanič, advokát, Dělnická 213/12, 170 00 Praha 7

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy